

Project/Projet XAVIER LE ROY foto Dieter Röchel

stig opgevatte, maar uiteindelijk zeer klassiek gerepresenteerde improvisatieslag? Nagenoeg alle voorstellingen van collectieven delen immers een kwaliteit die ontbreekt in een theatervorm waarbij één overkoepelende zienswijze de gebeurtenissen stuurt. Door hun persoonlijkheid, hun manier van zijn mee in het geding te brengen, geven ze steeds een min of meer expliciete representatie van ons gedrag buiten het theater. Ze theataliseren het theater van alledag. Dat gebeurt hier ook. Maar er is, door de briljante montage van de voorstelling, ook iets meer. (Al zou die montage volgens de groep haast bij toeval ontstaan zijn, ze werd dan toch gestuurd door een zeer juiste intuïtie).

Er zijn zeven performers, maar aan beide zijden van de scène staan de hele voorstelling lang vier stoelen, één teveel dus. Die lege plek krijgt aanvankelijk een schijnbare verklaring. Ugo Dehaes leest een brief voor van iemand die zelfmoord pleegde omdat hij het leven als totaal zinloos ervaarde. Niemand komt daar nog op terug. Integendeel: zoals al bleek lanceren de deelnemers het ene voorstel na het andere om de leegte van de scène, en vooral hun positie daarin, juist wel zin te geven. Maar

net op het ogenblik dat je je begint af te vragen wat deze artistieke navelstaarderij met de kijker te maken heeft, wat je 'belang' als kijker is, kijkt de voorstelling letterlijk terug. Katarina Stegnar komt naar voor en zegt: 'I can see you'. (Een echo van de dansscène in het duister, waar je de performers net niet zag en je op jezelf aangewezen was). Dit stuk gaat niet enkel over kommer en kwel van artiesten, maar vooral over de manier waarop iedereen in zijn daden op zoek is naar 'iets', hoewel dat 'iets' hem steeds weer ontsnapt. De oneindige keuzevrijheid die ons politiek-economisch bestel biedt, blijkt daarbij allerminst een hulp. Emil Hrvatin formuleert dat scherp in een ontroerende monoloog over moedeloosheid op het einde van het stuk. Daarmee is de cirkel rond die begon bij de zelfmoordbrief. Maar deze keer is er een uitweg: het zinloos om elkaar en om een leegte heen draaien is de zin van dit zinloze stuk. De lege stoel en de lege ruimte constitueren de mogelijkheid van ons handelen. Dat tonen is meer dan een vrijblijvende representatie van een moeizaam zoekproces en ook meer dan een manifest. De lege stoel is de ontbrekende tennisbal die ook bij Le Roy zo'n centrale rol speelde. ●

PROJECT/PROJET

CONCEPT Xavier Le Roy

MET Susanne Berggren, Raido Mägi, Mart Kangro, Amaia Urrea, Raquel Ponce, Juan Domínguez, Tino Sehgal, Paul Gazzola, Frédéric Sequette, Mårten Spångberg, Alice Chauchat, Carlos Pez Gonzalez, Pirkko Husemann, Ion Munduate, Nadia Cusimano, Geoffrey Garrison, Kobe Matthys, Christine De Smedt, Anna Koch

MUZIEK Léonard de Léonard

PRODUCTIE in situ productions (D), Le Kwatt (F) en een heleboel coproductoren

PROJECT/PROJET was op 21 en 22 november 2003 te zien in het Kaaitheater (Brussel)

COLLECT-IF BY COLLECT-IF

MET Borut Cajnko (techniek), Varinia Canto Vila, Bojana Cvejić, Ugo Dehaes, Alix Eynaudi, Emil Hrvatin, Rebecca Murgi, Igor Delorenzo Omahen (fotografie), Nejc Sahe (video), Katarina Stegnar, Linda Suy (productie), Miran Šušteršič (licht), Nataša Zavolovšek (administratie).

PRODUCTIE Maska (Ljubljana)

COLLECT-IF was op 19, 20 en 21 november 2003 te zien in Vooruit (Gent)